

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Anna Janczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 20 listopada 2012 r.,

sprawy **L. S.**

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

oskarżonego

od postanowienia Sądu Rejonowego

z dnia 7 marca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

**I. uchylić postanowienie w zaskarżonej części dotyczącej
środka zabezpieczającego;**

**II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 7 marca 2012 r., orzekł:

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. postępowanie karne w sprawie przeciwko L. S. umorzył;
2. na podstawie art. 93 k.k. skierował L. S. na leczenie ambulatoryjne związane z jego uzależnieniem od alkoholu;

3. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Orzeczenie to, wobec niezaskarżenia przez strony postępowania uprawomocniło się w dniu 15 marca 2012 roku.

Od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 7 marca 2012 r., kasację wywiódł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył powyższe postanowienie w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie 2 dotyczącego orzeczenia wobec oskarżonego środka zabezpieczającego w postaci skierowania na leczenie ambulatoryjne związane z leczeniem uzależnienia od alkoholu, na korzyść L. S.

Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego – art. 93 k.k., polegające na błędnej jego wykładni i w konsekwencji na niezasadnym orzeczeniu na podstawie tego przepisu wobec L. S., który dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności określonej w art. 31 § 1 k.k., środka zabezpieczającego w postaci skierowana na leczenie ambulatoryjne, podczas gdy – stosownie do art. 94 § 1 k.k. – wobec sprawcy czynu popełnionego w warunkach art. 31 § 1 k.k., możliwe jest orzeczenie tylko środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, o ile zostaną spełnione pozostałe przesłanki, określone w tym przepisie i wniósł o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Sąd Rejonowy niezasadnie z rażącym naruszeniem przepisu art. 93 k.k., orzekł wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci skierowania na leczenie ambulatoryjne w związku z uzależnieniem od alkoholu.

Przepis art. 93 k.k. ma charakter ogólnej normy gwarancyjnej, stosowanej do wszystkich środków zabezpieczających i nie może stanowić samodzielnej podstawy ich stosowania, w oderwaniu od poszczególnych sytuacji procesowych, określonych w kolejnych przepisach Rozdziału X Kodeksu karnego.

„Skierowanie na leczenie ambulatoryjne”, o którym mowa w obecnym brzmieniu przepisu art. 93 k.k., związane jest ze szczegółowymi przesłankami przewidzianymi w przepisach art. 95a § 1 i § 1a k.k. oraz art. 97 § 1 k.k., a więc wówczas, gdy została orzeczona kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W uzasadnieniu projektu ustawy nowelizacyjnej z dnia 5 listopada 2009r. wprost stwierdzono, że „podkreślenia wymaga również fakt, że zakresem podmiotowym projektowanej regulacji objęci będą wyłącznie sprawcy, którzy w chwili dokonywania czynu zabronionego nie byli niepoczytalni, ani nie stwierdzono u nich choroby psychicznej. Sprawcy, u których w toku postępowania karnego stwierdzono niepoczytalność określoną w art. 31 § 1 k.k., podlegają bowiem zasadom określonym w art. 94 k.k. i obejmowani są w ramach orzeczonego środka zabezpieczającego leczeniem w zamkniętych zakładach psychiatrycznych, jeżeli spełnione są kumulatywne warunki do orzeczenia takiego środka” (Druk Sejmowy VI Kadencji nr 1276).

Zastosowanie zatem w zaskarżonym postanowieniu przepisu art. 93 k.k., jako samodzielnej podstawy orzeczenia wobec L. S. środka zabezpieczającego w postaci skierowania go na ambulatoryjne leczenie psychiatryczne, istotnie, jak zarzucono to w kasacji, stanowiło rażące naruszenie tego przepisu, niedającego ku temu prawnej podstawy. Miało ono oczywisty wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie w części dotyczącej rozstrzygnięcia w punkcie 2 dotyczącego orzeczenia wobec oskarżonego środka zabezpieczającego w postaci skierowania na leczenie ambulatoryjne związane z leczeniem uzależnienia od alkoholu.

Kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 638 k.p.k. obciążono Skarb Państwa.